

Σάν Διογένης ἀφελῆς μὲ τὸ φανάρι βγῆκα,
μὰ τὸ τοχομερίδιον ἀκόμη δὲν τὸ βρῆκα.

γράμμα κομψόν κι' ἄβρότατον κι' ἐρατεινόν κι' ἔρασμιον,
γράμμα καθ' ὅλα ἵερδο καὶ γράμμα πανεβάσιμον,
γράμμα, τὸ φέρον θύελλαν εἰς τόσην νηνεμίαν
καὶ γενικήν ἀπόδυτον μὴ ἔχον οὐδεμίαν,
γράμμα χωρὶ ἐπίθετο τοῦ Δεληγιαννην μπόλικα
κατικάς πληθυντικάς κι' ἀλλα τοιαῦτα σόλοικα,
γράμμα, ποῦ γίνετ' ἔξ αυτοῦ μακρὸν Ἐπιστολάριον,
πάρον τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν Ἀρχικαγκελάριον.
Π. Ὁρες λοιπόν, παληγάνθρωπε, δρό μαχαιριστὲς μὲ κάμα,
πατέ τὸν Πάρνελ ἔχεσσα νὰ κλάψω μὲ τὸ γράμμα.

**Πρὸς Ἀθανασιάδην μακρὰ ἐπιστολὴ
τοῦ βέκτου πατριώτου κυρίου Φασουλῆ.**

Ἀγαπητὴ Εἰσαγγελεῖ καὶ Ἀθανασιάδη,
καὶ στὸν Πύργο σῆμερα περατωρίες ἀργῶν
καὶ κάνεις τὸν Θεόδωρον σκοποβόλης σημάδι,
ιδὼ τὸ δυο ἔγραφες εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,
τι γινόταν σ' ἀπαντᾶ ἀντὶ τοῦ Θεόδωρη,
καὶ αὐτὸς μὲ τῆς δουλειᾶς ποσῶς δὲν εὐκαιρίει.

Τοῦ φίλου σου Πρωθυπουργοῦ τοῦ βγῆκε ὁ Χριστός,
ἀδάκοπα τριχόματα καὶ πάντα στὸ ποδάρι,
κι' ὡς μάγος καὶ ἀλγηματῆς νυχθμερὸν κλειστὸς
γιὰ τὸ τοχομερίδιον ιδόνει τοῦ Γεννάρη.

Οὐθὲν κι' ἔγω, Εἰσαγγελεῖ, ἰσκέρθην ἐν τῷ ἄμα
νά σ' ἀπαντήσω ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὸ τραχὺ σου γράμμα.

Ἐν τοῖς πολλοῖς εὐρήσομεν τὰ μάλα διεστῶτας
τὸν ισχυρὸν κομματάρηδν τοὺς ἐριτίμους φίλους,
ὅποταν δὲ ἀνέρχωνται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς πρώτας
τοὺς βλέπομεν νὰ πολεμοῦν ἀγρίως ἢ τὸν ἀλλήλους,
ώς ποῦ τὸν κομματάρχην των τὸν πρῶτον παρακιοῦν
καὶ ἀλλο κόρμα διεύτερον μὲ τὸ κερὶ ζητοῦν.

Καὶ πάσας μὲν τὰς σοβαράς τοῦ Θεόδωρη φίλιας
διέλυσεν, Εἰσαγγελεῖ, ποὺ ὀλίγος χρόνος,
μὲ τώρα τὰς ἀπέδειξεν ὑπέρ τοτε ἀλλοίας,
καὶ μάρτυς τοιούτου ἀφευδῆς ὑπῆρξεις οὐ καὶ μόνος.
Τὸν Πλουτονίον ποτόκορρφ μ' αἰματηρόν κονέοι
κι' ἐράνη στὸν Θεόδωρον ὁ οὐρανὸς σφονδύλι.

Καλὸς μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ μάγις Στρατηλάτης καὶ ἀπρόμητος συνήγορος τῆς τρομερῆς δεκάτης, υπὸ μεγάλων δ' ἀρτῶν καὶ αὐτὸς περικομένται υπὸ πάντων τοὺς φίλους του ἐγκατέβων ἴνθυμεῖται, προσοδοφόρους πρὸς αὐτοὺς προσδιανέμαντας θέσεις, καὶ ἐράτιμος τὰ μάλιστα ἑταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις.

Καλὸς μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ φιλογερὸς Ἀρκάς, χαρίσις δὲ καὶ εὐλύγιστος τὰ μαλὰ ὡς δοράτα, πολλὰ δὲ κατηργάζεται νά φέρει θεραπείκων εἰς τὰ τοκοφερίδας καὶ τὴν χρωκοπίνην, ἀλλ' ὅμιλος παρασύρεται καὶ εὐκάλως ρυμουλκεῖται καὶ εἰς τοῦτο τὸ ρυμούλκημα ηὗ γύωσις του κείται.

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμούλκημα ὑπείκων ἄρον ἀδνίδαις ἔμαχέσθω κακῷ καὶ μαύρῃ μοῖρᾳ, κηρύξας δὲ τὸν πρόλογον ἵκεν τὸν Βουλγάρων ἀπέκοφε μετέπειτα τὴν σεβαστήν του γείρα, μονόγερον δὲ ὁ δυστυχής καὶ ἀνεύ λαρμῶν παιάνων ἐστέρθη ὡς μὴ ὥρελε μὲ στέμψις ἐκ λαχάνων.

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμούλκημα ὑπείκων καὶ τὴν σήμερον πολλοὺς τῶν φίλων πολεμεῖ μὲ πόλεμον ἀνήμερον, καὶ ἀπέμενον οὐδέπερος εἰς ὅλας τὰς στρατιές, ποὺ τοὺς Ρωμαίους ἐδέξανται κατὰ τὰς ἱλογάς, καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους ἀραιεῖται τὰς ἀγάθας μερίδας, ἡμᾶς δὲ μέλι ἄγριον χορτάνει καὶ ἀκρίδα.

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμούλκημα καὶ σήμερον ὑπείκων καὶ μετ' ἀλλών ἔβαλε ἕτοι τουρεκοῦν τὸν λύκον, καὶ ἐπόταν σὺ ἐργάζοντος ὡς κεραυνός ἐπέτεις, πᾶν ιερὸν καθιδρύμαν νά κλείστη τῆς πατέστης, ἐκείνος σὺν ἐρωτάξῃ «Εἰσαγγελεῖς ἀν εἰσκι, τὰ τρία μόνον ἄργησε καὶ διὰ ταῦλα κλείστη».

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμούλκημα ὑπείκων μὲ στοργὴν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς φιλικῆς τυρλῶν παρκετεράπον, καὶ διστένων ἐξήνακε τὴν μῆνιν καὶ ὄργην τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ γνωστοῦ καὶ οὐ καὶ τοῦ Ἀ' ἀπη, καὶ αὐμφυμές ἐξουσιῶν ἐγένετο ποὺς, ποὺ τὸν σταύρῳ τοῦ ἔπικρει καὶ αὐτὸς ὁ Φασουλῆς.

Κι' οἱ Ἑλληνες περιχαρεῖς ἐκρότουν τὰς παλάμας, διότι τὸ κατόρθωμα διὸν ἡτο τοῦ τυχόντος, καὶ ἐφάνη ὡς μετέωρον καὶ φωτεινός ἀδύνατος καὶ ἐκεῖνος δὲ δικτύλιος τῆς σεβαστῆς Ἀρχόντως, διότι θὰ μένη πάντοτε ὡς ἵρων κειμήλιον ἐνόσῳ θεῖς χάριτε προκόπτει τὸ Βασιλεῖον.

Καὶ ἔγω δὲ τότε ἀρχισταὶ ποὺς νά σε οἰκτείρω ὑπόταν κατεύδωμες σκληρῶς τὸ τέρτοο-τίρο, ἀλλ' εὐτυχῆς, Εἰσαγγελῆ, ματσοτούνη τὰ εὐρῆκες καὶ χαρτοσιά δὲν ἐπίκρεις καὶ ἀμέσως τέρτοος ὢγῆκες,

καὶ τίλος πάντων ἡμάδες ἀπ' ὅλους πρώτος πρώτως παιζῶν μὲ τὸν Θεόδωρον σπανίως βγάζεινει σότος.

'Ως πρὸς τὰ χαρτοπαίγνια ἐρίσθης ἡ λίθινα, καὶ διὸν ἐκείθης παντελῶν στῆς δόξης σου τὰ ὅψη πᾶς εἶναι ὁ Θεόδωρος καὶ ἀγαπητόνεος θεός καὶ φιλοστόργως ἀγαπᾶ τὸ κάθε του ἀντίψη· καὶ ἐν θύλη ἀρμούλκητος καὶ ἀπ' αὐτὰ νά μεινη, ἀλλὰ τὸ αἷμα δύσκολα μ' μοροὶ νερὸ νά γίνη.

Καὶ τώρα ποῦ στὴν πρώτην σου ἀφάνιειν ἐπῆγες ζεύθημεν στὸν Βέλεγχον καὶ χάρτε πάντα μούγιας, ἀλλὰ τὸ πρώτον φίλον σου ποτὲ σου μὴ λησμόνεις καὶ αὐτὸς δὲ εἶναι πάντοτε ἀνάμνησις σου μόνη, καὶ τούτον ἐνθυμούμενος τοὺς ἀθλούς του νά λές καὶ λέγωντας τοὺς ἀθλούς του τὴν μοῖρα σου νά κλαίεις.

Καὶ λέγει στοὺς γνωρίμους σου πᾶς ἂν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀξιωθοῦν καρμιώδης φορὰ Εἰσαγγελεῖς νά γίνουν, νά μὴν πετοῦν τὰ δισια καὶ ιερὰ στοὺς κύνας καὶ ὅπου βλέπουν τράπουλα τὴν κερατήν νά κλίνουν, διότι ὁ Θεόδωρος δὲν ξέρει τρίτασ κάτσας καὶ κόβει μόνος τὰ χερτά καὶ διὰς φέρνει φάτσα.

Αὐτά, κλεινὲν Εἰσαγγελεῖν, ἐσκίθην ν' ἀπαντήσω καὶ ἀκραδάντως πέποικα πᾶς θὰ σ' εὐχαριστήσω· ἀλλ' ἀξεπά σου ἐγράψα καὶ ὃς ἐδό πέρα φάνει... αὐτὰ καὶ μίνω... Φασουλῆς ἀντὶ τοῦ Διελγηγάννην.

Εἴσαγγελεῖς ποκειδέας. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελεῖς.

Δημητρίος δὲ Κρεμέζης, φίλος ἡμῶν στενός, καὶ δικηγόρος Ἀμφισσαῖς τὰ μάλιστα δινός, τοῦ Κωνσταντίνου κατ' εἰπάτες ἐπέχθη τοῦ Ελένην, οἰκοκυρά περιφανή, κομψήν, χαριτωμένην. Ο δὲ Ρω μηδὲ εἰπειχεῖται στὸ ζεύγος Κρεμέζη εὐδάίμον καὶ μακρίον παντοτενιν νά ζήῃ.

Ο Νίκος Πίλατος, ἐμπόρος ίκ τὸν ἐγκριτοτάτων, ἀπροσδοκήτως ηνοιζε καὶ ἐτοι σιγὰ σιγὰ Κατάστημα ἀνδρικῶν εἰδῶν καὶ κομφοτεχνημάτων εἰς τοῦ Σταύρου τὴν ὁδόν, οἰκία Καλλιγάη.

Λαμπρός της Ἀ' καὶ ο πόλεις εἰς τὰς ἐνέδης Καζαμίας μετὰ ποικίλων γνάσων καὶ στίχων περισσῶν, καὶ εἰς ὅπες πλήρεως πολλῆς καὶ εἰς ὅπες εὐθυμίας τερψίθυμον ἀνάγνωσμα καὶ πάντων καὶ πασῶν. Νά! Καζαμίας ἀληθῆς καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον καὶ, διπερ σπουδαιότερον, λεπτὰ πενήντα μένον.

Ο Ρωμαῖος γνωστὸν σᾶς κάνω — πᾶς: στὸ σπῆτη μου ἀνέδη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνερέσθαι
μὲ εὐθοδοχοῦ Σέβη,
— δηρὶ στὸ λάθι τρέπει στὸ ξέδι,

μὲ Χημείον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλον οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως μάνδρα, — κούτιαν δύλετα μαρή.